

γνώμην εἰς τὴν ὁρμὴν μου· δὲν ἦτο ἢ ἡ προσωπὶς τοῦ ἄχθους μου. Ὡς Ἰνγεβόργη εἶσαι ὁ ἀγαθὸς δαίμων μου καὶ ἐν τῇ γενναιότητι τῆς ψυχῆς ἀντλεῖς τὰς ἀγαθοτέρας ἐμπνεύσεις. Ἡ σοφία αὐτὴ ὁμιλεῖ διὰ τοῦ στόματός σου. Ἐγκαταλείπων σε φέρω μετ' ἐμοῦ τὴν ἐλπίδα ἣτις δὲν θέλει μὲ ἐγκαταλείψει. Θέλω ἐπιστρέψει τὸ ἔαρ ἐξηγνισμένος τοῦ προσαφθέντος μοι ἐγκλήματος, διηλλαγμένος μετὰ τῶν θεῶν, καὶ τότε, ἐν πλήρει τοῦ λαοῦ συνελεύσει, θέλω ζητήσαι τὴν χεῖρα σου· οὐχὶ πλέον παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου ἀλλὰ παρὰ τοῦ λαοῦ τοῦ Βορρᾶ, τοῦ ἀληθοῦς κηδαιμόνος σου, ὦ βασιλεῖς! Ἀναμένουσα τήρει εἰς ἀνίμνησιν τὸ χρυσοῦν τοῦτο ψέλλιον ὅπερ θέτω εἰς τὸν βραχιόνά σου. Χαῖρε μνηστή μου, χαῖρε· μετὰ τινὰς μῆνας τὰ πάντα θέλουσι μεταβληθῇ.

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΑΒΟΥ.

Ἐκαστος ἤκουσε περὶ τοῦ Ἐδμόνδου Ἀβού ὡς σατυρικοῦ καὶ ἐλαφροῦ συγγραφέως. Τὰ τερπνὰ αὐτοῦ πονήματα, ἅτινα δὲν διακρίνονται διὰ τὴν ἐμβρίθειαν αὐτῶν, ἐκτῆσαντὸ αὐτῷ φήμην, περιουσίαν καὶ πλουσίαν ἐπὶ τούτοις σύζυγον, εἶναι δὲ ἐκδότης τοῦ *ΙΟ' Αἰῶνος* καὶ ἀνταποκριτῆς τοῦ Λονδινίου *Ἀθηναίου*. Περὶ πολιτικῶν φρονημάτων οὐδόλως φροντίζει νὰ ᾖ συνεπής. Εἶναι δημοκρατικὸς, αὐ-



τοκρατορικὸς, Ὁρλεανιστῆς ἢ νομιμόφρων ὡς αἱ ὕλαι καὶ σκέψεις καθοδηγήσωσιν αὐτόν. Ἦτο σφοδρὸς Ὁρλεανιστῆς, ὅταν ἐνόμιζεν ὅτι ὁ κόμης τῶν Παρισίων εἶχε προσδοκίαν διὰ τὸν θρόνον. Βλέπων εἴτα τὰς προσδοκίας του ἀλλοιωθεῖσας, ἤρξατο ὑβρίζων τὸν πρίγγιπα τοσούτῳ σφοδρῶς, ὥστε ὁ Ἐδουάρδος *Hervé* προσεκάλεσε τὸν συγγραφέα τοῦ *Βασιλέως τῶν βουνῶν* καὶ τῆς *Συγχρόνου Ἑλλάδος* εἰς μονομαχίαν, ἥς ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἐλαφρὰ πλήγωσις ἀμφοτέρων καὶ ἡ καταδίκη τοῦ προκαλέσαντος, εἰς πρόστιμον διακοσίων λιρῶν. Ὁ

Ἀβού εἶναι ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν σατυρικῶν· καίπερ οὐδένα φειδόμενος, εἶναι λίαν εὐαίσθητος αὐτός· ἀγαπᾷ νὰ διδῇ, ἀλλὰ δὲν εἶναι διατεθειμένος νὰ λαμβάνῃ.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΓΙΡΑΡΔΙΝΟΣ.

Εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων, καὶ γνωστοτέρων Παρισίων δημοσιογράφων εἶναι ὁ Αἰμίλιος Γιραρδίνος. Γεννηθεὶς ἐν Ἑλβετίᾳ ἐξ ἀγνωστων γονέων, κατέγινεν ἡλικιωθεὶς εἰς τὴν δημοσιογραφίαν δημοσιεύσας πρῶτον τὴν ἐφημερίδα *Voleur*, ὕστερον δὲ καὶ τὴν *La Mode*. Μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου παραίτησιν



Καρόλου τοῦ δεκάτου καθίδρυσεν τὴν *Ἐφημερίδα τῶν ὀφελίμων γνώσεων*. Μετὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ ἐτέρων μικρῶν περιοδικῶν ἐξέδωκε τὴν *Presse* τῷ 1836, ὄργανον συντηρητικόν. Ὁ Αἰμίλιος Γιραρδίνος διακρίνεται διὰ τὰ φιλελληνικὰ αὐτοῦ ἄρθρα καὶ τὴν βαθεῖαν γνώσιν μεθ' ἧς ἀναλύει τὰ πολιτικά ζητήματα, ἐξ οὗ ἐκτῆσατο μεγίστην ἐν τοῖς δημοσιογράφοις ὑπόληψιν.

ΠΕΡΙ ΑΜΙΑΝΤΟΥ.

Τὸ σῶμα τοῦτο ἀπαντῶμενον εἰς μικρὰ τεμάχια ἐν τισὶν ἀρχεγόνοις βράχοις ἔχει ιδιότητας τόσον παραδόξους, ὥστε οἱ ἀρχαῖοι, ἐπιρρέπεις πρὸς τὸ θαυμαστὸν καὶ τερατώδες, ἐπλούτισαν τὴν ἱστορίαν τοῦ λίθου τούτου μετὰ πολλῶν καὶ ποικίλων μύθων, διατηρηθέντων μέχρις ἡμῶν.

Ὁ Διοσκορίδης θετικώτερον ἐννοήσας τὰ ἀφορῶντα τὸ σῶμα τοῦτο, ἰδοὺ πῶς ἐκφράζεται εἰς τὸ περὶ λίθων σύγγράμμου. «Ὁ λίθος Ἀμιάντος γεννᾶται μὲν ἐν Κύπρῳ, στυπτηρία σχιστῇ ἐοικώς· δὲν ἐργαζόμενοι ὑφάσματα ποιοῦσιν ἐξ αὐτοῦ ὄντος ἱμαντῶδους πρὸς θεᾶν· ἀ βληθέντα εἰς πῦρ φλογοῦνται μὲν, λαμπρότερα δὲ ἐξέρχονται μὴ κατακαϊόμενα». Ἡ